

Efter at forhenværende statsminister Hilmar Baunsgaard den 30. juni 1989 var afgået ved døden, udtalte Folketingets formand (H. P. Clausen) i Folketingets møde den 3. oktober (FF 1989-90, sp. 55):

»Den 30. juni 1989 afgik fhv. statsminister Hilmar Baunsgaard ved døden i en alder af 69 år.

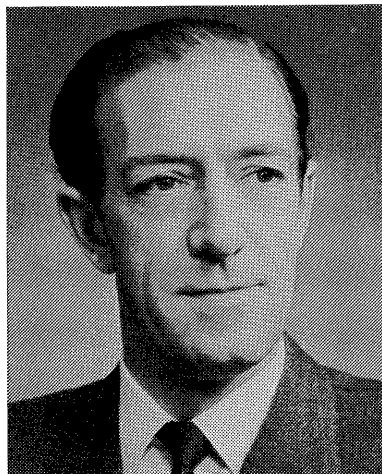
Hilmar Baunsgaard var født den 26. februar 1920 i Slagelse som søn af lagerforvalter Carl Christian Baunsgaard. Efter at have taget mellemskoleeksamen blev han udlært ved kolonialhandel og foretog senere videregående studier inden for handelsområdet.

Hilmar Baunsgaard var allerede i sine unge år i Slagelse levende optaget af politiske spørgsmål og en ivrig debattør ved offentlige møder. Han var i flere år medlem af hovedbestyrelsen for Radikal Ungdom, landsformand 1948-51, ligesom han senere indtog betydningsfulde poster inden for sit parti, bl.a. i dets hovedbestyrelse og i partiets forretningsudvalg.

Han blev medlem af Folketinget for Det Radikale Venstre i 1957 og var herefter uafbrudt medlem af Tinget indtil 1977, først for Odense Amtskreds, senere for Fyns Amtskreds. Han var partiets politiske ordfører i to perioder og formand for folketingsgruppen 1971-77.

Hilmar Baunsgaard var handelsminister i ministeriet Kampmann 1961-62 og i ministeriet Krag 1962-64, og han var statsminister fra den 2. februar 1968 til den 11. oktober 1971 som leder af en regering, hvori foruden hans eget parti også Det Konservative Folkeparti og Venstre deltog. Hans loyale ledelse af disse partier, som ikke tidligere havde haft regeringsansvar sammen, vandt almindelig respekt.

Hilmar Baunsgaard var en fremragende og meget vidende debattør. Han formåede klart at fremlægge sine synspunkter på en overbevisende og tillidvækkende måde. Det viste sig også uden for Tinget, hvor han havde en usædvanlig evne til at fremtræde i medierne, ikke mindst

fejersynet. Det var utvivlsomt ikke mindst hans indsats, at resultatet af valget i januar 1968 førte til dannelsen af regeringen Baunsgaard i februar 1968.

Som politiker havde han evnen til at samle de parlamentariske kræfter også uden for partiets rækker, præget som han var af gode lederegenskaber. Hans politiske sans var parret med evnen til at indgyde tillid. Hans store smidighed og forhandlingsevne viste sig ikke mindst i den periode, da han ledede regeringen i samarbejde med Det Konservative Folkeparti og Venstre.

Som statsminister søgte han at føre en økonomisk politik, som kunne gavne erhvervsliv og produktion. Her kom hans store indsigt på disse områder ham til gavn. Tanken om et udvidet økonomisk samarbejde i Norden var han en ivrig forkæmper for, og de mislykkede planer om et snævrere økonomisk samarbejde for de nordiske lande i slutningen af 1960'erne skuffede ham dybt.

Han var stærkt optaget af det europæiske samarbejde og arbejdede positivt for vort lands tilslutning til det europæiske fællesmarked, selv om han mødte store vanskeligheder, også i sit eget parti. Som den mere praktiske og jordnære politiker, han også var, så han de mulig-